

Arrest

nr. 202 352 van 13 april 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DE BLOCK
Sint-Bernardusstraat 96-98
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 8 februari 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 januari 2018 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*quater*). De bestreden beslissing werd op 9 januari 2018 aan verzoeker ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DE BLOCK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekende partij verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, geboren te S. op [...]1995.

Op 16 oktober 2017 diende verzoeker een verzoek tot internationale bescherming in.

Uit vingerafdrukkenonderzoek blijkt dat verzoeker op 5 juni 2015 internationale bescherming vroeg in Duitsland en op 16 september 2017 in Nederland.

Op 27 oktober 2017 hoorde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna verkort de gemachtigde) verzoeker in het licht van de toepassing van Verordening (EU) Nr. 604/2013

van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna verkort de Dublin III - verordening).

Op 24 november 2017 richtte de gemachtigde een terugnameverzoek aan de Duitse en Nederlandse instanties.

Op 29 november 2017 weigerde Duitsland de terugname.

Op 6 december 2017 stemden de Nederlandse instanties in met de terugname op grond van artikel 18 (1) d van de Dublin III - verordening.

Op 9 januari 2018 nam de gemachtigde de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten:

naam : A.

voornaam: L.

geboortedatum: [...]1995

geboorteplaats: S.

nationaliteit: Kosovo

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING:

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Nederland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18d van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement ende Raad van 26 juni 2013.

De heer A., verder de betrokkene, die staatsburger van Kosovo van Albanese afkomst verklaart te zijn, diende op 16.10.2017 een verzoek voor internationale bescherming in. Hij legde daarbij geen documenten voor.

Dactyloscopisch onderzoek leidde tot treffers in het kader van Eurodac vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffers wijzen uit dat de betrokkene op 05.06.2015 internationale bescherming vroeg in Duitsland en op 16.09.2017 in Nederland.

De betrokkene werd gehoord op 27.10.2017 en verklaarde dat hij in september 2014 inderdaad naar Duitsland reisde en daar internationale bescherming vroeg. Hij stelde dat hij op 17.01.2017 vrijwillig terugkeerde naar Kosovo. De betrokkene verliet Kosovo naar eigen zeggen opnieuw in september 2017 en trok naar Nederland, waar hij internationale bescherming vroeg. Hij voegde toe dat zijn verzoek het voorwerp was van een afwijzing en dat hij op 04.10.2017 naar België ging.

De betrokkene stelde ongehuwd te zijn. Hij stelde geen in België verblijvende familie te hebben. Verder maakte hij gewag van 2 in Duitsland verblijvende familieleden (oom en tante).

De betrokkene stelde dat hij besloot internationale bescherming te vragen in België omdat België hem bevalt. Hij uitte verzet tegen een overdracht aan Nederland omdat de Nederlandse instanties zijn verzoek voor internationale bescherming afwezen.

Op 24.11.2017 werden de Nederlandse instanties verzocht de betrokkene terug te nemen. Op 06.12.2017 stemden ze hiermee in met toepassing van artikel 18d van Verordening 604/2013.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon.

Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of loutere wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat ze door een overdracht aan Nederland een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De betrokkene uitte verzet tegen een overdracht aan Nederland omdat de Nederlandse instanties zijn beschermingsverzoek afwezen.

De betrokkene maakte verder geen gewag van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Nederland die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We benadrukken dat het afwijzen van een verzoek tot internationale bescherming, het daarna niet langer verlenen van verblijfsrecht en het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst en het treffen van maatregelen met het oog op verwijdering onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen inbreuk impliceren op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Nederland ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Derhalve vertrouwen we er op dat Nederland het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Verder kent Nederland onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen verzoeken voor internationale bescherming en beslissingen van detentie en verwijdering. Nederland onderwerpt verzoeken voor internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen aanleiding om aan te nemen dat de Nederlandse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat het door de betrokkene voorafgaand aan zijn

beschermingsverzoek in België in Nederland ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werd getoetst.

Er moet worden opgemerkt dat Nederland instemde met ons verzoek voor de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18d van Verordening 604/2013, wat betekent dat het door de betrokkene in Nederland ingediend verzoek voor internationale bescherming werd afgesloten : "de lidstaat is verplicht (...) d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". We verwijzen ook naar artikel 18(2) van Verordening 604/2013 : "In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU".

In een recente update van het door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) uitgegeven rapport over Nederland (Angelina Van Kampen, Lynn Hillary, Merlijn Bothof e.a. ; "Asylum Information Database - National Country Report – The Netherlands", laatste update in maart 2017, hierna AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier) wordt gesteld dat dat personen, die in het kader van Verordening 604/2013 aan Nederland worden overgedragen, de standaardprocedure tot het bekomen van internationale bescherming volgen. Als de overgedragen persoon besluit opnieuw bescherming te vragen zal dit verzoek worden beschouwd als een navolgend verzoek ("subsequent application") en op dezelfde wijze worden behandeld als navolgende verzoeken van personen, die Nederland niet verlieten (pagina 32).

De betrokkene maakte gewag van gezondheidsproblemen (epilepsie, depressie, hartproblemen).

Volgens de rechtspraak van het EHRM kan lijden dat wordt veroorzaakt door een natuurlijk optredende lichamelijke of geestelijke ziekte onder artikel 3 van het EVRM vallen als het wordt verergerd of dreigt te worden verergerd door een behandeling die het gevolg is van detentievoorwaarden, uitzetting of andere maatregelen waarvoor de overheid verantwoordelijk kan worden gehouden, mits het daaruit voortvloeiende lijden de ernst heeft die dat artikel minimaal vereist (arrest van het EHRM van 13 december 2016, Paposhvili tegen België).

Het Hof van Justitie stelde in het arrest inzake de zaak C-578/16 PPU, C.K. e.a. tegen Slovenië van 16.02.2017 dat in omstandigheden waarin de overdracht van een asielzoeker met een ernstige mentale of lichamelijke aandoening een reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van die asielzoeker zou inhouden die overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren. Het komt aan de autoriteiten toe iedere ernstige twijfel over de weerslag van de overdracht op de gezondheidstoestand van de betrokkene weg te nemen en na te gaan of de gezondheidstoestand van de betrokken persoon passend en voldoende kan worden beschermd door de in Verordening 604/2013 bedoelde voorzorgsmaatregelen. Zo dienen ze door de verzoeker voorgelegde objectieve gegevens, zoals medische attesten met betrekking tot zijn toestand en die de bijzondere ernst van zijn gezondheidstoestand en de aanzienlijke en onomkeerbare gevolgen van een overdracht aantonen niet buiten beschouwing te laten.

We wensen te benadrukken dat de betrokkene tot heden geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Nederland zouden verhinderen of dat de betrokkene in geval van een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De betrokkene maakte niet aannemelijk dat hij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een situatie van kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Nederland zal worden opgevangen.

Er zijn geen elementen die wijzen op een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

Er zijn tevens geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Nederland niet de nodige bijstand en zorgen zal verkrijgen.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene door een overdracht aan Nederland een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17 van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming, die aan de Nederlandse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18d van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die

het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Nederlandse instanties.”

2. Onderzoek van het beroep

In zijn enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna verkort het Handvest), van artikel 13 van Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten (hierna verkort de Opvangrichtlijn), van artikel 41 van het Handvest, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het verbod op willekeur.

Hij licht zijn middel toe als volgt:

“B. Bestreden beslissing en motieven

1. De bestreden beslissing verklaart dat België niet verantwoordelijk zou zijn voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Nederland zou toekomen.

2. Deze beslissing is onder andere gegrond op de volgende motieven :“ (...)”

C. Grieven

1. Artikel 3 van het EVRM stelt dat “

Verbod van foltering

Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie stelt dat “

Het verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen

Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen ”.

De bepaling van artikel 3 EVRM bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke en vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer. Volgens de vaste rechtspraak van het EHRM heeft artikel 3 van het EVRM een absoluut karakter (EHRM 21 januari 2011, MSS/België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering van een kandidaat-vluchteling door Lidstaat naar een andere Lidstaat in toepassing van de Dublin III-verordening een probleem ten aanzien van artikel 3 EVRM kan opleveren.

Het EHRM heeft bijgevolg geoordeeld dat een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan worden gesteld, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat een kandidaat-vluchteling in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting om de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijzen (EHRM 4 december 2008, Y./Rusland § 75; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66; RVV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385).

Het EHRM heeft geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van (niet- EU)vreemdelingen naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van (niet-EU) vreemdelingen (EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 128-129; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine ; RVV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)).

Voor het onderzoek van de algemene situatie in een land waarnaar de kandidaatvluchteling wordt verwijderd, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig

van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, § 99-100 ; RvV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoonst dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132; RvV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)).

In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij andere bijzondere kenmerken bewijst die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien hierdoor de bescherming van artikel 3 van het EVRM illusoir zou worden.

Om de bescherming van artikel 3 van het EVRM te laten gelden kan men zich baseren op elementen in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148 ; RvV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)).

Daarenboven heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie geoordeeld dat de lidstaten geen asielzoekers in de zin van verordening 343/2003/EG mogen overdragen wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de fundamentele tekortkomingen van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op een onmenselijke en vernederende behandeling (HvJ, 21 december 2011, C-411/10).

Bovendien dient te worden vermeld dat er op de Dienst Vreemdelingenzaken een onderzoeksplicht rust om zich er van te verzekeren dat haar beslissingen niet strijdig zijn met artikel 3 EVRM. Uit vaste jurisprudentie van het EHRM volgt dat er op de lidstaten een plicht rust om niemand te verwijderen naar een land waar hij of zij een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM (EHRM 7 juli 1989, nr. 14038/88, Soering/Verenigd Koninkrijk, § 90-91; EHRM 20 maart 1991, nr. 46/1990/237/307, Crus Varas en anderen/Zweden, § 69-70; EHRM 15 november 1996, nr. 70/1995/576/662, Chahal/Verenigd Koninkrijk, § 74; EHRM 28 februari 2008, nr. 37201/06, Saadi/Italië, § 125; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk, § 212). Uit deze plicht vloeit dan ook voort dat een lidstaat zich moet verzekeren dat er geen reëel risico bestaat op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Zeker in die gevallen waar de situatie gemakkelijk te verifiëren is, moeten de autoriteiten op de hoogte zijn van de risico's bij verwijdering. Het feit dat een verwijdering voort zou vloeien uit Europese of bilaterale overeenkomsten of het feit dat een persoon niet nadrukkelijk de risico's zelf naar voren brengt ontslaat een Lidstaat niet van de verplichting om zich te vergewissen van de risico's bij verwijdering (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, MSS/Griekenland en België, in het bijzonder § 344 e.v.; EHRM 23 februari 2012, nr. 27765/09, Hirschi en anderen/Italië, in het bijzonder § 122 e.v.).

4. In onderhavig geval is verzoeker een jonge man van Kosovaarse nationaliteit met ernstige medische problemen die in België asiel wenst te verkrijgen om zodoende te ontvluchten aan een mensonterende situatie in zijn land van herkomst.

Overwegende dat verzoeker inderdaad bescherming had gevraagd in Nederland.

Overwegende dat het de asielprocedure door verzoeker in Nederland opgestart op ontzettend korte tijd werd afgewikkeld.

Dat verzoeker het verzoek om bescherming door verzoeker logischerwijs niet op een adequate wijze kan onderzocht zijn geworden.

Overwegende dat verzoeker in Nederland ook niet de nodige medische zorgen kon verkrijgen, ofschoon deze door hem werd gevraagd. Dat verzoeker de mening is toegedaan op procedureel vlak werd tekortgedaan.

Dat ingevolge de bestreden beslissing op geen enkele wijze een adequate motivering geeft die tegemoetkomt aan het specifieke referentiekader dat van toepassing is op verzoeker.

Artikel 13 van Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten bepaalt dat :

“Algemene bepalingen betreffende de materiële opvang en Gezondheidszorg

1. De lidstaten zorgen ervoor dat voor asielzoekers materiële opvangvoorzieningen beschikbaar zijn wanneer zij hun asielverzoek indienen.

2. De lidstaten zorgen voor materiële opvangvoorzieningen voor asielzoekers met het oog op een levensstandaard die voldoende is om hun gezondheid te verzekeren en bestaansmiddelen te waarborgen.

De lidstaten zien erop toe dat die levensstandaard ook gehandhaafd blijft in het specifieke geval van personen met bijzondere behoeften als bedoeld in artikel 17, alsmede in het geval van personen in bewaring.

3. De lidstaten kunnen de toekenning van alle of bepaalde materiële opvangvoorzieningen en gezondheidszorg afhankelijk stellen van de voorwaarde dat de asielzoekers niet beschikken over de nodige middelen voor een levensstandaard die voldoende is om hun gezondheid te verzekeren, noch over de nodige bestaansmiddelen.

4. Overeenkomstig artikel 3 kunnen de lidstaten van de asielzoekers, indien zij over voldoende middelen beschikken, bijvoorbeeld wanneer zij gedurende een redelijke tijd gewerkt hebben, een bijdrage verlangen voor het totaal of een deel van de kosten van de door deze richtlijn geboden materiële opvangvoorzieningen en gezondheidszorg.

Indien komt vast te staan dat een asielzoeker over voldoende middelen beschikte om in die basisbehoeften te voorzien toen de materiële opvangvoorzieningen en gezondheidszorg werden verstrekt, mogen de lidstaten hem vragen deze voorzieningen te vergoeden.

5. De materiële opvangvoorzieningen mogen worden verstrekt in natura dan wel in de vorm van uitkeringen of tegoedbonnen of een combinatie daarvan.

Indien de lidstaten voor materiële opvangvoorzieningen zorgen door middel van uitkeringen of tegoedbonnen, wordt het bedrag daarvan overeenkomstig de in dit artikel vermelde beginselen bepaald.”

Artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie stelt dat “Recht op behoorlijk bestuur [...]”

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

Het zorgvuldigheidsbeginsel betekent dat de Dienst Vreemdelingenzaken een besluit zorgvuldig moet voorbereiden en nemen, waarbij er een correcte behandeling van de asielzoeker moet worden aangewend, een zorgvuldig onderzoek moet worden gedaan naar de feiten en belangen teneinde tot een deugdelijke besluitvorming te kunnen komen.

Het verbod van willekeur betekent dat de Dienst Vreemdelingenzaken de in aanmerking komende belangen op een juiste wijze dient af te wegen om zodoende te komen tot een weloverwogen besluit.

In onderhavig geval is verzoeker een jonge vluchteling die asiel aanvraagt in België en naar Nederland wordt verwijderd op grond van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf en de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 17(1) en 18(1)d van Verordening 604/2013.

Overwegende dat de broer van verzoeker in Nederland reeds een negatieve beslissing heeft gekregen op zijn asielaanvraag.

Overwegende dat verzoeker formeel stelt dat men vooraleer deze negatieve beslissing te formuleren geen adequaat onderzoek heeft verricht naar de asielmotieven van verzoeker.

Overwegende dat verzoeker bij een eventuele terugkeer naar Nederland riskeert onmiddellijk te worden teruggedreven naar diens land van herkomst, dit zonder onderzoek ten gronde.

Dat verzoeker ook opnieuw de ontstentenis van de nodige medische zorgen te beurt zou kunnen vallen.

In het licht van onder meer de informatie (aangehaalde rapporten) die werden uiteengezet en gelet op de grote verschillen tussen de opvangcentra onderling, loopt zal verzoeker ingeval van verwijdering naar Nederland worden blootgesteld aan :

(i) inadequate opvangomstandigheden en overbevolking in opvangcentra ;

(ii) geen opvang of accommodatie krijgen ;

(iv) dakloosheid, met gebrek aan voedsel en slaappleaats zonder enig vooruitzicht op verbetering van zijn situatie ;

(v) geen financiële steun en inadequate levensstandaard, afwezigheid van naaste familieleden;

(vi) onmogelijkheid tot werk en onmogelijkheid tot het uitbouwen van een leven op lange termijn in de aanwezigheid van zijn direct familie ;

(vii) Bemoeilijkte sociale integratie;

(viii) de mogelijkheid tot in detentie name;

(ix) procedurele tekortkomingen en onmiddellijke teruggedrijving naar land van herkomst alvorens onderzoek ten gronde;

(x) risico op mishandeling door de ordehandhavers;

European Council on Refugees and Exiles, Asylum Information Database, National Country Report : The Netherlands, 31 December 2016, available at: <http://www.refworld.org/docid/58c2bd554.html>

Amnesty International, The Netherlands: Excessive Immigration Detention, Ethnic Profiling and Counter-terrorism Measures: Amnesty International Submission for the UN Universal Periodic Review – 27th

Session of the UPR Working Group, May 2017, 13 January 2017, available at: <http://www.refworld.org/docid/5878f4124.html> European Network on Statelessness, Protecting stateless persons from arbitrary detention in the Netherlands, November 2015, available at: <http://www.refworld.org/docid/582325684.html>

Verzoeker behoort dus, als asielzoeker/vreemdeling in het kader van de Dublin-III-verordening, tot een kwetsbare groep ("gedublineerde") die in Nederland systematisch blootgesteld wordt aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Verwerende partij heeft in casu niet ernstig onderzocht of verzoeker bij verwijdering naar Nederland zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen. Zij haalt enkele rapporten en jurisprudentie aan en stelt dat de situatie geen schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt. Echter uit de hierboven aangehaalde rapporten blijkt dat er wel een reëel risico is op schending van artikel 3 EVRM.

Verwerende partij heeft in casu niet ernstig onderzocht of verzoeker bij verwijdering naar Nederland zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen en maakte geen feitenbevinding. Zo werd er niet meegedeeld naar welk specifiek gebied of stad in Nederland verzoeker uiteindelijk zou worden gestuurd. Waardoor verweerder ook niet de risico's van een overdracht naar dat welbepaald gebied na is gegaan.

Zelfs indien per onmogelijkheid er wordt vanuit gegaan dat verzoeker niet zelf nadrukkelijk de risico's naar voren brengt ontslaat dit de bestreden beslissing niet van de verplichting om de risico's na te gaan bij verwijdering, in casu heeft de bestreden beslissing die oefening niet afdoende gemaakt, zeker niet gelet op de medische problemen die verzoeker heeft en de snelle afwikkeling van diens procedure in Nederland.

Dat er bovendien op geen enkele wijze wordt afgewogen in welke mate de subjectieve rechten van verzoeker zouden kunnen worden geschonden bij een eventuele overdracht naar Nederland. Dat de Belgische staat bij het nemen van de bestreden beslissing verzaakt aan haar onderzoeks-verplichting dewelke absoluut nodig is om een eventuele overdracht naar Nederland te verantwoorden naar recht.

Dat de bestreden beslissing dan ook eenvoudigweg een volkomen ontoereikende motivering geeft voor wat betreft een eventuele overdracht naar Nederland in hoofde van verzoeker.

Voorts wenst verzoeker nogmaals te wijzen op het feit dat hij ingevolge zijn medische problematiek behept is met een specifiek kwetsbaar karakter.

4. Er zijn aldus ernstige motieven om aan te nemen dat verzoeker in Nederland een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 EVRM. In die omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM in dat België de verplichting heeft om verzoeker niet naar Nederland te verwijzen. Indien België verzoeker naar Nederland verwijst, schendt zij artikel 3 van het EVRM. Bijgevolg schendt de bestreden beslissing onmiskenbaar artikel 3 van het EVRM, artikelen 4 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, artikel 13 van Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het verbod van willekeur."

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenbevinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het beginsel impliceert dat de overheid met alle dienstige stukken rekening moet houden.

Wat betreft het verbod van willekeur merkt verzoeker terecht op dat de gemachtigde ertoe gehouden is de in aanmerking komende belangen op een correcte wijze af te wegen om te komen tot een weloverwogen besluit.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 41 van het Handvest, stelt de Raad vast dat verzoeker op geen enkele wijze toelicht hoe dit specifieke recht op behoorlijk bestuur door de bestreden beslissing wordt geschonden. Bijgevolg kan verweerder in de nota gevolgd worden dat dit deel van het middel onontvankelijk is.

Verzoeker doet een uitgebreide theoretische uiteenzetting van artikel 3 van het EVRM in het licht van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EHRM). Hij verwijst

ook op pertinente wijze naar rechtspraak van het Hof van Justitie. De Raad sluit zich aan bij deze theoretische uiteenzetting.

De Raad is er evenwel in geen geval van overtuigd dat verzoeker ernstige motieven aanvoert om aan te nemen dat hij in Nederland een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan een behandeling die strijdt met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest of dat de gemachtigde dienaangaande geen zorgvuldig onderzoek heeft gedaan of niet afdoende heeft gemotiveerd.

Verzoeker voert aan te lijden aan ernstige medische problemen en dat hij in Nederland niet de nodige medische zorgen kon verkrijgen, ofschoon hij die heeft gevraagd. Hij wijst dienaangaande onder meer naar de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 13 van de Opvangrichtlijn die eveneens op Nederland rusten. De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker in zijn Dublingehoor wel gewag heeft gemaakt van het feit dat hij lijdt aan epilepsie, hartproblemen en een depressie maar dat de gemachtigde hieromtrent heeft vastgesteld dat verzoeker geen attesten of andere elementen had aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat er gezondheidsredenen zijn die een overdracht naar Nederland zouden verhinderen. Bijgevolg kon de gemachtigde op het ogenblik van de bestreden beslissing geen rekening houden met eventuele gezondheidsproblemen. Het feit dat verzoeker thans bij het verzoekschrift een stuk voegt van neurologe S.G., gericht aan dokter V.A. over een onderzoek naar epilepsie, is laattijdig, nu de Raad zich voor zijn wettigheidstoets dient te plaatsen op het ogenblik van de bestreden beslissing ('beoordeling *ex tunc*'). Geheel ten overvloede blijkt overigens uit het stuk dat verzoeker zeer weinig epileptische aanvallen heeft en ook geen anti-epileptische behandeling volgt, althans het stuk is aangaande de behandeling niet geheel duidelijk. Waar verzoeker stelt dat hij in Nederland was verstoken van de nodige medische behandeling, legt hij hier geen begin van bewijs van voor. De Raad acht het dan ook niet onzorgvuldig noch kennelijk onredelijk waar de gemachtigde stelt dat er geen aanwijzingen zijn dat verzoeker in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Nederland niet de nodige bijstand en zorgen zal verkrijgen. Er blijkt niet dat Nederland de vereisten voortvloeiend uit artikel 13 van de Opvangrichtlijn schendt, noch dat Nederland dit dermate zou schenden dat een reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest zou ontstaan in hoofde van verzoeker.

Vervolgens wijst verzoeker op het feit dat zijn asielpprocedure in Nederland op ontzettend korte tijd werd afgewikkeld. Hij meent dan ook dat zijn beschermingsverzoek niet op een adequate wijze kan onderzocht geweest zijn in Nederland. Hij stipt aan dat hem op procedureel vlak tekort werd gedaan. Tegelijk wijst verzoeker op het feit dat zijn broer in Nederland ook een negatieve beslissing heeft gekregen en hij stelt formeel dat vooraleer deze negatieve beslissing werd gegeven, geen adequaat onderzoek is verricht naar de asielmotieven. Verzoeker heeft inderdaad in zijn Dublingehoor verklaart dat zijn beschermingsverzoek in Nederland werd geweigerd, hetgeen eveneens blijkt uit het feit dat Nederland de terugname heeft aanvaard op grond van artikel 18, 1, d van de Dublin III - verordening. Dienaangaande heeft de gemachtigde echter op redelijke en zorgvuldige wijze gemotiveerd dat:

"We benadrukken dat het afwijzen van een verzoek tot internationale bescherming, het daarna niet langer verlenen van verblijfsrecht en het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst en het treffen van maatregelen met het oog op verwijdering onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen inbreuk impliceren op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Nederland ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Derhalve vertrouwen we er op dat Nederland het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Verder kent Nederland onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen verzoeken voor internationale bescherming en beslissingen van detentie en verwijdering. Nederland onderwerpt verzoeken voor internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen aanleiding om aan te nemen dat de Nederlandse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat het door de betrokkene voorafgaand aan zijn beschermingsverzoek in België in Nederland ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werd getoetst.

Er moet worden opgemerkt dat Nederland instemde met ons verzoek voor de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18d van Verordening 604/2013, wat betekent dat het door de

betrokkene in Nederland ingediend verzoek voor internationale bescherming werd afgesloten : "de lidstaat is verplicht (...) d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". We verwijzen ook naar artikel 18(2) van Verordening 604/2013 : "In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU".

In een recente update van het door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) uitgegeven rapport over Nederland (Angelina Van Kampen, Lynn Hillary, Merlijn Bothof e.a. ; "Asylum Information Database - National Country Report – The Netherlands", laatste update in maart 2017, hierna AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier) wordt gesteld dat dat personen, die in het kader van Verordening 604/2013 aan Nederland worden overgedragen, de standaardprocedure tot het bekomen van internationale bescherming volgen. Als de overgedragen persoon besluit opnieuw bescherming te vragen zal dit verzoek worden beschouwd als een navolgend verzoek ("subsequent application") en op dezelfde wijze worden behandeld als navolgende verzoeken van personen, die Nederland niet verlieten (pagina 32)."

De Raad stelt vast dat deze motieven steun vinden in het AIDA-rapport dat zich in het administratief dossier bevindt. Indien verzoeker wordt overgedragen aan Nederland, zal hij de mogelijkheid hebben een volgend verzoek in te dienen indien hij nieuwe elementen kan aanbrengen, zoals voor elke andere verzoeker van internationale bescherming die in Nederland reeds een afgewezen beschermingsverzoek heeft. Dit ligt in lijn met de vereisten van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking - Procedurerichtlijn). Waar verzoeker stelt dat hij het risico loopt in geval van terugkeer naar Nederland onmiddellijk te worden teruggedreven "zonder onderzoek ten gronde", blijkt uit de artikelen 33 *iuncto* 40 van de Procedurerichtlijn dat een lidstaat in geval van een volgend onderzoek inderdaad de aanvraag onontvankelijk kan verklaren indien geen nieuwe elementen worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming. Deze procedure in Nederland is dus conform de Procedurerichtlijn en hieruit blijkt geen tekortkoming die aanleiding geeft tot een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Waar verzoeker beweert dat het onderzoek van zijn verzoek en dat van zijn broer op bijzonder korte tijd werd afgehandeld, betekent een snelle behandeling op zich niet dat het onderzoek niet op ernstige wijze is gebeurd. Bovendien blijkt uit het AIDA-rapport dat Nederland Kosovo als een veilig land van herkomst beschouwt, hetgeen een eventueel snelle behandeling van het beschermingsverzoek zou kunnen verklaren. Echter het AIDA-rapport stelt uitdrukkelijk dat de IND (Nederlandse immigratie- en naturalisatiedienst) het vermoeden dat Kosovo een veilig land van oorsprong is niet kan aanhouden indien de verzoeker kan aantonen dat zijn herkomstland in zijn geval niet als een veilig land kan beschouwd worden. Dit biedt bijgevolg afdoende waarborgen. Ten overvloede wordt ook in België Kosovo in principe als een veilig land van herkomst beschouwd (Koninklijk besluit van 17 december 2017 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, vierde lid van de Vreemdelingenwet, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst) en wordt ook in onze regelgeving, meer bepaald in artikel 57/6/1, §§ 1 en 3 van de Vreemdelingenwet voorzien in een versnelde procedure.

Vervolgens meent verzoeker dat er grote verschillen bestaan tussen de verschillende opvangcentra. Hij is ervan overtuigd op grond van drie bronnen dat hij als 'Dubliner' in Nederland "systematisch" zal worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Hij somt dienaangaande ernstige opvangproblemen op, een onmogelijkheid tot werken, een onmogelijkheid om een leven op lange termijn uit te bouwen in aanwezigheid van zijn directe familie, moeilijke sociale integratie, mogelijkheid tot detentie en een risico op mishandeling door ordehandhavers. Bijkomend had de gemachtigde volgens verzoeker moeten nagaan waar hij precies in Nederland zou terecht komen om die specifieke risico's te onderzoeken. Ook had de gemachtigde volgens verzoeker moeten afwegen of de subjectieve rechten zullen worden geschonden. Bijgevolg zou er sprake zijn van een volkomen ontoereikende motivering.

De Raad stelt vast dat een van de bronnen waarop verzoeker zich steunt een rapport is over het beschermen van staatloze personen in Nederland. Verzoeker voert echter helemaal niet aan staatloos te zijn, zodat deze bron niet dienend is. Wat betreft het AIDA-rapport waarop de gemachtigde zichzelf ook heeft gebaseerd en het rapport van Amnesty International, kan in geen geval aangenomen worden

dat deze rapporten de stelling kunnen onderbouwen dat Dublinterugkeerders systematisch worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Verzoeker getroost zich evenmin de moeite om te citeren uit deze rapporten om zijn stelling te onderbouwen of dit op zijn situatie toe te passen. Het komt de Raad niet toe te raden op welke passages in deze rapporten verzoeker zich steunt. Waar verzoeker het heeft over een onmogelijkheid tot werken, de onmogelijkheid tot het uitbouwen van een leven op lange termijn in de aanwezigheid van zijn directe familie en een moeilijke sociale integratie kunnen deze elementen bezwaarlijk aangenomen worden als vallend onder de vereiste hardheid om te spreken van foltering of een onmenselijke of vernederende behandeling. Het louter indienen van een verzoek tot internationale bescherming geeft in geen geval onmiddellijk recht op werk, sociale integratie, laat staan het uitbouwen van een leven op lange termijn met de directe familie. Waar verzoeker wijst op overbevolking in opvangcentra of het gebrek aan opvang, dakloosheid en gebrek aan financiële steun, leest de Raad in het AIDA-rapport van december 2016 in het overzicht van de belangrijkste veranderingen sedert het vorige Aida-rapport over Nederland dat in de loop van 2016 het aantal verzoekers van internationale bescherming gedaald is. Bijgevolg wordt niet langer gebruik gemaakt van noodopvangcentra of terugkeerlocaties. Ook afgewezen asielzoekers die een recht op opvang hebben verblijven nu in het reguliere opvangcircuit. Ook als de termijn voor vrijwillige terugkeer is verstreken, kunnen de betrokkenen verblijven in een vrijheidsbeperkende locatie. Een ernstige opvangproblematiek blijkt hieruit allerminst, noch blijken ernstige verschillen tussen de verschillende opvangcentra, ook al is een zeker verschil in aanpak nooit uit te sluiten. In elk geval blijkt niet dat er dermate verschillende situaties zouden zijn dat van de gemachtigde redelijkerwijs kon verwacht worden dat hij in zijn onderzoek een onderscheid had moeten maken tussen de verschillende plaatsen waar verzoeker na overdracht zou kunnen terechtkomen.

Verzoeker wijst verder op een “mogelijkheid tot in detentie name”, maar die mogelijkheid tot vasthouding op zich, is opnieuw in geen geval gelijk te stellen aan foltering of een mensonwaardige behandeling in de zin van de aangehaalde hogere rechtsnormen. De bewaring van asielzoekers wordt in verschillende richtlijnen (zoals o.m. de Opvangrichtlijn en de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Terugkeerrichtlijn)) zorgvuldig toegelicht om te bepalen in welke omstandigheden dit kan of niet kan. In het rapport van Amnesty waar verzoeker naar verwijst wordt in de aanbevelingen wel gevraagd aan de Nederlandse autoriteiten verbeteringen aan te brengen aan het detentiebeleid maar hieruit kan in geen geval een detentiebeleid worden afgeleid dat in het algemeen als een reëel risico op foltering of een onmenselijke behandeling moet beschouwd worden. Tot slot wijst verzoeker nog op het risico op mishandeling door de ordehandhavers. Opnieuw laat verzoeker het over aan de Raad om te onderzoeken waaruit hij dit risico precies zou kunnen afgeleid hebben in de voormelde bronnen, hetgeen de Raad niet toekomt. Er blijkt hoe dan ook niet dat indien zich een dergelijk feit zou voordoen, verzoeker geen beroep zou kunnen doen op het Nederlands gerechtelijk apparaat. Het AIDA-rapport gaat ook specifiek in op de situatie van Dublinterugkeerders op p. 32 en ook hier blijkt geen enkel spoor van enige blootstelling aan behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM.

Verder stelt de Raad zich de vraag op welke regelgeving verzoeker zich steunt om te stellen dat de gemachtigde een onderzoeksverplichting heeft “die absoluut nodig is” op het vlak van subjectieve rechten bij overdracht naar Nederland. Dit betoog is uitermate vaag nu verzoeker ook niet preciseert over welke subjectieve rechten hij het dan wel heeft.

Uit al het voorgaande blijkt dat de gemachtigde wel degelijk zorgvuldig, redelijk en zonder willekeur heeft onderzocht of verzoeker in geval van overdracht naar Nederland een risico loopt op schending van de aangehaalde hogere rechtsnormen. Hij heeft hierbij zowel oog gehad voor de algemene situatie in Nederland als voor de elementen eigen aan verzoeker zijn profiel waarvan hij kennis had op het ogenblik van het nemen van de beslissing. Er weze tot slot nog aangestipt dat verzoeker in zijn Dublingehoor geen enkel probleem heeft aangehaald over de opvang in Nederland. De enige reden die verzoeker opgaf als verzet tegen de overdracht aan Nederland is het feit dat hij daar een negatieve beslissing kreeg.

Er blijkt geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht, van het verbod op willekeur, van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest.

Het enig middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien april tweeduizend achttien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES